

INTERNET EXPRES

Středa, 6. června 2007

Přelíbá se mi balíček. Opatrně, jakobych už tehdy tučila, že ukrývá nejmenším odjištěnou jsem ho otevřela.... "Návod ke snadné instalaci jen ve 3 krocích", zamrkal na mě vesele pajdulák na útlé knize. A já vesele zamrkala na tu malou bílou a zrádnou krabičku, která se vesele rozvalovala v mých rukách. "Neměla bys mít nějaké díry?" zahájila jsem nádherný duchaplný rozhovor. Krabička mi ironicky ukázala svůj zadek.

"Asi se to bude muset jak otevřít," obrátila jsem svůj duchaplný rozhovor na technika. "Jaký typ rozbořovače máte?" vylekala mě vzápětí otázka z telefonu. Rozbořovač??? Nedávám jsem pohledla do manuálu a podezřele na tu lesympatickou krabičku. "Tak ty jsi rozbořovač?" završela jsem na ní nevrle a konverzačně prohodila: "Těže jsem idiot." Pro jistotu jsem si ještě přetla alter ego těch drátů. "Nemohu v tom rozbořovači najít otvory, do kterých by pasovaly ty konektory," pronesla jsem vzápětí už do telefonu. "A jaký máte typ?" snažil se technik o dostatečnou hloubku našeho intelektuálního rozhovoru. "Typ?" zasípala jsem znenáhla a vzteky zmáčkla rozbořovač, a v něm hrklo. "Už to mám!" vyhrkla jsem vzápětí i já. To už se mi ale naskytl pohled na ty dvě dlouhou ošklivé díry. Vylouply se z toho jak přetřepání z kinder vajička. Hurá! Kámošela jsem opojena vlastním vítězstvím. "Potřeba bylo to otevřít," hlesla jsem kající. V telefonu se ozvalo mužské odkašlání. "To víte, já jsem JEN 1/2ENA," pípala jsem zranitelně. "To je v pořádku, to zvládneme," ujišťoval mě mužský hlas z telefonu. "Tak si opravdu nejsem jistá," vzdychla jsem útrpně. Mé oči zabloudily k tomu drátům, jejich pseudonym byl jim záviděl i Ota Pavel, ale pak se mi nadšením rozzářily. Uviděla jsem totiž červený a zelený drát. "Jasně, že to zvládnou!" sebevědomě jsem prohlásila do telefonu. "Zelenej drát do zeleného otvoru, červenej do červeného," smála jsem se šťastně. "Počkejte," zarazil mě hlas v telefonu. "Ne," zoufale jsem se bránila, "zelenej do zeleného, červenej do červeného," prohlásila jsem umanutě. "Propojte Vašim telefonním kabelem NT zařazení s rozbořovačem - zásuvka PHONE," nabádal mě autoritativně hlas z telefonu. "Ale on není zelený," pípala jsem zoufale. "Na to se vykašlete," poradil mě dobromyslně technik. "Ne," zaskočila jsem zlomeně, "nezlobte se, ale myslím, že bude jednodušší, když mi to zapojí kamarád!" pronesla jsem nekompromisně, když mě vzal jedinou mou jistotu to zelený a červený drát. Pravda, byla škoda plýtvat kamarádova počítačového génia na takovou stupidní věc, jakou bylo připojení k internetu, ale také bylo potřeba zjistit, zda géniova vysoká inteligence netrpí v obyčejném světě. Netřela... "Tak to máš zapojený," pronesl po pár minutách Marek. "Ty jseš prostě skvělej, bájenej, dokonalej!" oprašovala jsem, ležela a blýskala jeho mužské ego. "Já vím," pronesl skromně a ironicky dodal: "Občas se nějaký chlap hodí, co?" "No já nepopírám, že máte nesporné kvality", smála jsem se, doukám nepřerušit, která mi vzala veškerý elán do života: "Porucha není na vašem počítači nýbrž na vašem lince, slečno". Mé připojení k světlu skončilo kdesi mezi mou telefonní zásuvkou a technikem českého telecomu. "Ne," zoufale jsem zakřoukala. "To se u vás starých linek stává," snažil se mě povzbudit Marek a vytkl hrůzný ortel: "Musíš zavolat technikovi." "Ne," opěť jsem zoufale zakřoukala. "Řekni mu, že modem není synchronizován," radil mi už ve dvou případech, opěť připraven připojovat, odpojovat, opravovat a odvířovat počítače dalším svým. Z mého světelníka však zbyla akorát tak hromádka nešťastí. "Řekni mu, že ti červenej trojúhelníček se zlutým," povzbudivě se na mě usmál. "Jaké Vám svítí na modemu světélko?" zaal mě po pár trýznivých minutách otyrat technik, když jsem mu nahlásila závadu na lince. Hluboce jsem povzddechla a zapojit to, co mi tam génius nechal přichystáno. "Zkusíme to zapojit znovu," navrhl optimisticky technik. "Ale ono je to zapojeno správně!" zuřivě jsem bránila nejen kamarádova génia ale i mého idiota. "Zkusím to jinak," řekl nekompromisně můj tyran. "Všchno to vypojte a já vás budu navigovat," přikázal mi. Zoufale jsem pohledla na tu změně černých hadů, kteří se srocovali snad ze všech koutů. "Nezvládnou to," pípala jsem zkrouceně. "Zvládnete," povzbuzoval mě chabý muž, "stačí se jen držet těch drátů a jet z jednoho konce na druhý," pomáhal mi, se mě síly stáily. "Ok," z se mi hlas vyerpáním, když jsem z těch drátů vymotala alespoň drát od fenu. "No, asi je opravdu porucha na vašem lince", zkonstatoval po chvíli vyčerpaně zoufalec na druhém konci telefonu. "Nahlásíme to na poruchy," vyhrkli jsme oba vzápětí nadšeně. Sluchátko mi vyklouzlo s úlevou z ruky. "Pohoda klídek tabáček..." zanotoval vzápětí provokativně můj mobil... "Dobrý den, mám nahlášenou poruchu na vašem lince, ale nevíme ji zkontrolujeme, rád bych to s Vámi ještkou zkusil zapojit bez rozbořovače," oznámil mi vesele můj mobil... volané číslo je odpojené a ne že ne, chtělo se mi zanotovat dalším sloku písničky, ...vymažte ho ze svého adresáře..... "Haló, slečno jste tam?" "Dobře, zkusíme tedy zkontrolovat vaši linku, asi bude problém opravdu na ní," ukončil mě utrpěl asi po hodinové dresů těch hadů ten nejvážnější had. "Fajn," sekla jsem vyčerpaně s telefonem a nekompromisně jsem ty dráty smotala do jednoho klubka. Vedle nich jsem postupně pokládala "Návod ve třech krocích" se zubícím se pajdulákem, černý elegantní modem a bílou zrádnou krabičku s názvem rozbořovač, který mi vzápětí vyklouz z mé roztřesené ruky, spadl na zem a rozbil se...

Lucie